

1
Place

สามทุ่มตันฤดูฝน เสียงฟ้าไม่ดังเท่าเสียงห้องร้องของ โชฎึก

หนุ่มแว่นัยเบญจพลนั่งอยู่บนเก้าอี้ขาเหล็กโตะเหล็ก กรีดนิ้วนับเงินในลิ้นชักด้วยอารมณ์อยากชกเต็มที่ นี่เป็นอีกวันที่ร้านโชห่วยของเขาอดขายไม่เข้าเป้า เป้าที่ลดต่ำมาจนแทบจะเทียบกว่า 'เป้า' ของเขาแล้วด้วยซ้ำ

สองสัปดาห์แล้วที่โชฎึกเปิดร้านนี้ จากวันแรกๆ แค่เงียบเตี้ยวนี้ถึงกับกลายเป็นเงียบจืด ทำเลที่คิดว่าดีกลับผิดคาด

เสียงห้องร้องอีกครั้ง หน้าห้องขยับเป็นคลื่นเหมือนมีพองพ่นบุงๆ ขึ้นมา เจ้าของร้านหนุ่มเก็บเงินจากลิ้นชักลงกระเป๋า มองชนมกรูบกรอบของเก่าๆ บนเชลฟ์ในร้านแล้วต้องขมใจเตือนตัวเองว่า ในเมื่อหาเงินไม่ได้ก็ไม่ควรกินอาหาร ใครรู้เข้าอาจคิดว่าเขาเลี้ยงตัวเองเหมือนให้รางวัลชีวิตปาลาโมา แต่นี่คือความคิดที่อ้อๆ ของมนุษย์ผู้ไร้ความซับซ้อนอันดั่งต้นๆ ของโลก

อย่างโชฎีก

เพื่อละความสนใจจากของกิน ชายหนุ่มตัดสินใจก้าวไปดึงประตูเหล็กปิด ดับไฟ แล้วไต่บันไดขึ้นชั้นบน อาคารพาณิชย์สี่ชั้นแห่งนี้มีเขาอาศัยอยู่ลำพัง คงเพราะรู้อย่างนี้ คุณลุงเสถียรจึงคิดค่าเช่าเขาแสนถูก แกงสารที่โชฎีกไม่เหลือใครในชีวิตอีกแล้ว

ชายหนุ่มไม่ใช่คนช่างจินตนาการก็เลยไม่ใช่คนซึ่กแล้ว กระนั้นการอาศัยในที่พักกว้างใหญ่เพียงลำพังก็สร้างความรู้สึกเสียวสันหลังบางเวลา โดยเฉพาะช่วงที่เขาต้องไล่ปิดไฟตามหลังขณะก้าวผ่านอาคารปราศจากสิ่งมีชีวิตไปที่ละชั้นๆ

ชั้นสองซึ่งเป็นชั้นลอยนั้นถูกกั้นเป็นห้องเล็กๆ บัดนี้ประตูแง้มค้าง เมื่อไม่ได้เปิดไฟสว่างจึงเห็นข้างในเพียงเงาตะคุ่มของกลุ่มชั้นวางของ รวมถึงสต็อกสินค้าที่เขาแข่งมาจากร้านใกล้ๆ ซึ่งเพิ่งปิดกิจการไปไม่นาน

ชั้นสามเป็นห้องนอนของโชฎีกเอง ส่วนชั้นสี่เป็นที่อยู่เดิมของเจ้าของเก่า คุณลุงเสถียรเห็นว่าเขาไม่ได้ขึ้นไปใช้จึงขอให้เก็บสัมภาระต่างๆ ไว้ก่อนเนื่องจากยังไม่มีเวลามาขนออก โชฎีกได้รับอนุญาตให้หยิบยืมของบางอย่างออกมาใช้ได้ แต่เขาก็ไม่ได้ใช้ อันที่จริงชายหนุ่มเก็บทุกอย่างที่ยังหลงเหลืออยู่ในบ้านไปรวมไว้ในวันนั้นตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้ามา

ยังจำได้...ในห้องนอนขนาดใหญ่มีสภาพมืดอับและอวลกลิ่นเหม็นเน่าคล้ายหนูตาย เขาตามหาอยู่นานกว่าจะเจอและ

เก็บกวาดมันไปทิ้ง แม่นิดน้ำยาปรับอากาศ กลิ่นเหม็นนั้นก็ยัง
หลงเหลือ รวากับว่ามีมากกว่าหนึ่งศพซ่อนอยู่ โขงฎีกคร้านจะ
หาจึงรีบปิดห้องลงมา วันดีคืนดีจะมีเสียงแกรกๆ แว่วให้ได้ยิน
เขาไม่กลัว พอไม่เห็นอะไรก็เลยไม่กลัว แต่ละวันเหนื่อยมาก
จนเมื่อหลังเตะพุงก็หลับไปไม่รู้เรื่อง

แต่วันนี้ท่าจะหลับยากหน่อย สถานการณ์ในชีวิตเริ่ม
บีบรัด ชายหนุ่มแปร่งฟันอยู่หน้ากระจกเงาในห้องน้ำข้างห้อง
นอนของตัวเอง ได้แสงขาวของหลอดฟลูออเรสเซนต์ เขา
เห็นร่องรอยความเครียดเป็นเงาร่างอยู่บนหน้าผากและหัวคิ้ว
ซึ่งโครงเริ่มเป็นร่อง จากที่ไม่ใช้คอนแทคตาดีอยู่แล้ว จึงมีแนวโน้ม
ว่าไม่ช้าจะยิ่งแยกลงไปอีก

โขงฎีกมีรูปร่างสูงผอม หน้าตาโดยรวมดูกลางๆ ผิวสีแทน
ไม่สม่ำเสมอ คีระชะกลม ผมตัดสั้น ด้านหน้าร่นสูงเพราะหัวเถิก
ตารียว ลูกตาเคยสุกใสอย่างคนไม่คิดมาก จมูกไม่โด่งมีปีก
กว้าง ริมฝีปากบาง เมื่อยิ้มยิงฟันริมฝีปากด้านบนจะร่นขึ้นจน
เห็นแฉงเหงือกเสียครึ่ง โดยรวมแล้วไร้ความโดดเด่น ถ้าจะเด่น
ก็เป็นด้านด้อย ช่างน่าพิศวงที่เขายังคงร่าเริงและมั่นใจ---มั่นใจ
ทั้งที่ดูไม่น่ามีอะไรมามั่น เพื่อนในกลุ่มสมัยเรียนเรียกเขาว่า
'ไอ้โซ่ห่วย' ไม่คิดว่าโตขึ้นมาเขาจะเปิดร้านโซ่ห่วยจริงๆ แล้ว
มันก็ทำท่าจะห่วยสมชื่อด้วยสินัน

ยังไม่ทันแปร่งฟันเสร็จ โขงฎีกก็ได้ยินเสียง 'แอด' ดังขึ้น
เหนือหัว มือที่ถือแปรงอยู่ชะงัก เสียงนั้นดังจากชั้นสี่ เสียง

เหมือนมีคนกำลังเปิดตู้...

นอกจากจะหลวม ตู้เลยเปิดเอง เขาให้คำตอบตัวเองอย่าง
คนง่าย ๆ และมองโลกในแง่ดี กำลังจะสัพพัญญูให้เสร็จก็มีเสียง 'ตู้บ'
เหมือนของหล่น

ท่าทางตอนเอาของขึ้นไปเก็บเราจะวางไม่ดี มันเลยยัน
กันจนผลึกประตูตู้เปิดแล้วตกลงมา

เขาส่ายหน้าแล้วสัพพัญญูต่อ ตอนที่บัวบนฟองลงอ่างล้างหน้า
เสียงใหม่ก็ดังขึ้น

เสียงแสกสากเหมือนคนกำลังลากของ

คราวนี้ ต่อให้มองโลกในแง่ดีอย่างไร ชายหนุ่มก็ต้อง
เบิกตา

ทั้งๆ ที่ไม่ใช่คนช่างจินตนาการ ตอนนั้นเขากลับนึกเห็น
ภาพหวัชโมยในชุดดำกำลังลากถุงใส่ของ ชายหนุ่มฉวยแว่น
ทรงกลมสวมคิ๊น หันซ้ายหันขวา เห็นแค่ไม้ดุดลุ่มที่พอจะใช้
เป็นอาวุธได้ก็รีบคว้าติดมือ ย่องออกจากห้องน้ำขึ้นบันไดไป
โดยฟองขาวยังเกาะขอบปาก

ชั้นสี่มีผังแบบเดียวกับชั้นสามที่เขาอยู่ ผ่านบันไดขึ้นไป
ด้านหน้าจะพบห้องน้ำขนาดเล็กก่อน ด้านขวาคือห้องนอน
ตอนนี้ประตูห้องยังปิดสนิท บรรยากาศทางเดินหน้าห้องมืด
สลัวเพราะไม่ได้เปิดไฟ โซนก็ใจตุ้มๆ ต่อมๆ แนบตัวข้างประตู
ตัดสนใจตะโกนออกไปว่า

“เฮ้ย ใครอยู่ข้างใน ฉันทอร์. แจ้งตำรวจแล้วนะ แสดงตัว

ออกมาซะดีๆ”

กำลังคิดว่า ตัวเองช่างเก่งกล้าที่หาข้ออ้างมาหลอกलो
ไอ้ห่าวขโมยได้ แต่แล้วเพิ่งนึกได้ว่า ทำไมตอนแรกเราไม่โทร.
แจ้งตำรวจก่อนขึ้นมალ่ะวะ

นั่นสิ แล้วทำไมจะต้องตะโกนบอกมันด้วย เพื่อมันได้ยิน
แล้วโกรธขึ้นมาจะอย่างไร

โซฎีกจบพาดิश्य ไม่เก่งการต่อสู้ จะไปวิชาที่เรียนจบ
มาก็ไม่เก่งเหมือนกัน ไม่เก่งอะไรสักอย่าง

ความคิดสะกดุดพร้อมกับอาการสะดุ้งโหยง จู่ๆ บานประตู
ข้างตัวแง้มออกเสียงดัง ‘แอ็ด’

เขาเบิกตา แฉ่นตารูดจากตั้งค่อนข้างเหมบลงไปเกาะ
ปีกจมูก

แนบตัวอีดีใจ...ไม่มีอะไรโผล่ออกมา

“เฮ้ยใครนะ เข้ามาบ้านนี่นะไม่มีอะไรให้ขโมยหรอกนะ
เจ้าของบ้านยังไม่ม่จะกินเลย” โซฎีกตะคอกอีก

คิดจนขมับเต้นตุบ พยายามหาสันติวิธีแบบไม่ต้องมีใคร
เจ็บตัว

“พะ...พวกแกคงเข้ามาทางหน้าต่างโซ่มัย อ้อ...หรือบน
ฝ้าเพดาน ฉันเคยเห็นในหนังฝรั่ง ยังไงแกก็ออกไปตามทาง
ที่แกเข้ามาแล้วกันนะ ฉันจะไม่เอาความ”

แต่ยังเงียบ

หรือจะไม่มีใครจริงๆ

คิดดังนั้น โสฎีกก็ค่อยเคลื่อนตัวเข้าไป ไม้ดู่ดล่วมยัง
กระซิบในมือ

ห้องนอนเจ้าของเก่ามีแต่ความมืด เฉพาะหน้าต่างบน
ผนังด้านในที่รูดม่านไว้จึงจะมีแสงจากไฟริมทางส่องเข้ามา
บางคราวแสงสั้มก็วาบขาวเมื่อฟ้าครึ้นครึ้น

จังหวะนั่นเอง รวากับมีใครยืนใกล้หน้าต่าง แสงจาก
ข้างนอกตัดเจ้าตัวเป็นเงาร่างสีดำ

โสฎีกก็รีบตะครุบสวิตซ์ไฟข้างประตู โฟกะพริบสองที
เห็นคล้ายเงานั้นเป็นผู้หญิงร่างผอมคนหนึ่งยืนอยู่ พอไฟมา
ก็หายไป ไม่มีแม้แต่ข้าวของอะไรตั้งอยู่ตรงนั้น มัน...ว่างเปล่า

เขยิบเข้าอีกก้าว ชนลูกอย่างไรชอบกล อากาศที่น่าจะ
ร้อนอับก็กลับหนาวเยือกขึ้นมา

คงเพราะฝนใกล้ตกน้า...โสฎีกบอกตัวเองขณะกวาดตา
รอบด้าน *ไม่มีใครจริงๆ*

สายตาไต้แว่นสะดุดเข้ากับภาพในมุมสุด ประตูบ้าน
หนึ่งเปิดอยู่ สิ่งที่ดินประตูเปิดและหล่นพื้นคือหนังสือเล่มหนา

Marketing Management?

โสฎีกก็ก้าวไปลดกายลงสำรวจ...สภาพหนังสือไม่เก่า
ชายหนุ่มหยิบขึ้นมายัดเข้าตู้ แต่หนังสือยังแดงกลับมา ครึ้น
พยายามเพ่งหาว่าติดอะไรข้างใน ก็ถึงกับผงะเมื่อเห็นคล้ายมือ
ใครยื่นออกมาผลักหนังสือ “เฮ้ย!”

ห้องเย็น แต่โสฎีกเห็งือหยุด กลืนน้ำลายเอือก เขานึกว่า

ตัวเองตามาด กระนั้นเริ่มล้มผัสสกลืนอายทะเม่งๆ

จริงสิ เขาคิดมาตลอดว่าคุณสูงเสียดใจดีจึงคิดราคาเช่า
ถูกๆ ลืมไปสนิทว่ามันอาจเป็นเพราะเหตุผลอื่นก็ได้

ท่ามกลางความรู้สึกหวิวประหลาด เสียงห้องร้องดัง
อีกครั้ง เขาอยากคิดว่าคงเคียดลงกระเพาะ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้
ว่าที่จริงตัวเองแค่หิว ชายหนุ่มถอยหลังออกมาโดยวางหนังสือ
ลงบนโต๊ะใกล้ๆ กันแทน ปิดไฟ ปิดประตู หมุนตัวจะลงบันได
แต่เสียง 'แอ๊ด' ก็ดังใหม่ ประตูเปิด

โชฎีกเหลิยวกลับมา ตาแข็ง ตัวแข็ง สะดุ้งเพราะเสียง
'ตุ๊ป' ดังอีก แสงจากหน้าต่างทอดเข้ามาให้เห็นว่าเป็นหนังสือ
เล่มนั้น ทั้งที่แต่แรกเขาวางมันลึกเข้าไปบนโต๊ะ

ใจเริ่มเต้นไม่เป็นท่า พยายามปิดประตูห้องแต่มันปิดไม่ได้
เหมือนมีอะไรขัดค้าง ครั้นก้มมองพื้น ขนอ่อนที่ลุกเรี่ยผิว
แต่แรกก็ถึงกับลุกชันขึ้นทั้งตัว ใครบางคนยื่นรองเท้าแตะแบบ
ใส่อยู่บ้านมากันไว้ พอเขาเห็นมันก็ผลุบหายเข้าไปว่องไว

ชายหนุ่มสะดุ้งถอยหลัง ยังกดีไม่ล้มคะมำ เลิกสนใจ
ประตูที่ปิดไม่ได้ ถลาลงบันไดราวจะร่อน ทว่าแค่ถึงหน้าห้อง
นอนของตัวเองบนชั้นสาม เสียง 'ตุ๊ป' ก็ดังตามมา คราวนี้มัน
ดังบนคิระระของเขาเลยทีเดียว

อะไรบางอย่างจากชั้นบนตกใส่หัวเขาหนักๆ แล้วกระดอน
ลงพื้น โชฎีกก้มดู ใจตกไปได้ตาตุ่มเมื่อพบว่ามันคือหนังสือ
เล่มเมื่อครู่

Marketing Management

อย่างพรันพรีง โสฎีกกระถดถอย ลิมไปว่าพื้นด้านหลัง
คือบันไดลงชั้นล่าง ชายหนุ่มเกือบจะร่วงลงไปแต่คว่ำราบบันได
ไว้ทัน

อึดใจนั่นเอง เสียงท้อร้องอีกครั้ง ชายหนุ่มรู้สึกหิวจน
มือสั่น

ปลายนิ้วไร้แรงเหนียว แล้วก่อนร่างจะกลิ้งลงมา โลกตรง
หน้าก็ดับวูบ

เมื่อเปิดตาขึ้นอีกครั้ง โสฎีกพบตัวเองทอดร่างอยู่ในที่
แปลกๆ ไม่ใช่ในห้องนอนหรือในบ้านของเรา...ห้องกว้างนี้มี
อีกหลายเตียงตั้งเรียงไป แต่ละเตียงมีคนแปลกหน้านอนอยู่
ข้างเตียงของบางคนมีเสาน้ำเกลือหรือถุงเลือด มันเหมือนกับ...
“พื้นแล้ว”

เสียงข้างๆ เรียกสายตาของเขาไกลกหา โสฎีกหยิตา
เพื่อให้เห็นชัด เจ้าของเสียงคงรู้ทันจึงส่งแวนให้ เมื่อหยิบใส่
เรียบร้อยชายหนุ่มพบว่าข้างเตียงคือเจ้าของอาคารพาณิชย์ที่
เขาเช่าอยู่

“คุณลุง พี่หว่าง ผมมาอยู่ที่โรงพยาบาลได้ยังไงครับ”

คุณลุงเสถียรเป็นชายวัยเจ็ดสิบสอง ผู้มีผิวคล้ำตัดกับ

ผมและหมวดชาวสว่าง ดวงตาหลังกรอบแว่นสีเหลี่ยมเปี่ยม
แววมืดตา ผิดกับลูกสาววัยสี่สิบสอง ซึ่งเฉยชาและติดจะหยัน
โลก สว่างวันมีรูปร่างสูงใหญ่ คล่องแคล่วแข็งแรงประดุจชาย
มักรวบผมตั้งเป็นหางม้า ตั้งแต่รู้จักกันมาโซฎีกยังไม่เคยเห็น
เธอนุ่งกระโปรง

ชายชรายิ้มตอบ “ก็เมื่อคืนเจ้าเป็นคนโทร. หาพี่หว่าง
เขาเองไงละเจ้าโซ”

คนพูดไม่ใช่ญาติ แต่กลับวางตัวประหนึ่งญาติ พ่อแม่
ของโซฎีกนั้นเสียชีวิตตั้งแต่เขายังจำความไม่ได้ จากนั้นเขากับ
พี่ชายก็อยู่ในความดูแลของย่า จุฬายาวมากกว่าหกปี แต่เก่ง
คล่องเหมือนเกิดก่อนสักสิบปีเป็นอย่างต่ำ ย่าผู้เป็นครูอธิบาย
ว่าชื่อของเขาทั้งคู่มีที่มาจากตำแหน่งขุนนางผู้ดูแลการค้าสมัย
ก่อน คือพระยาจุฬาราชมนตรี เจ้ากรมท่าขวา ติดต่อกับพ่อค้า
พวกแขกมุสลิม และพระยาโซฎีกราชเศรษฐี เจ้ากรมท่าซ้าย
ติดต่อกับพ่อค้าจีนเป็นสำคัญ

จุฬามีชีวิตผาดโผนกว่า สามารถสอบชิงทุนเข้ามาเรียน
ต่อในกรุงเทพฯ ได้ในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนโซฎีกอาศัยอยู่
กับย่าจนจบชั้นม. 3 พอย้าย สมบัติก็พลัดพรายไปในหมู่ญาติ
เขาไม่เหลือบ้านอยู่ จุฬาเรียนจบได้งานพอดีจึงเรียกเขาเข้า
กรุงเทพฯ โซฎีกทนพักกับพี่ถึงแค่เรียนจบปวช. พอหางานได้
ก็รีบย้ายออกไปเช่าหอพักกับเพื่อนเพราะอึดอัดที่ชายตัวเอง
เต็มที นานๆ ครั้งน้องกับพี่จึงจะติดต่อกัน โซฎีกู้แล้วพี่ทำงาน

สายการตลาด มีชีวิตหรูหราพักคอนโดโก้สวย มาได้ข่าวอีกที ก็เมื่ออุบัติเหตุทางรถยนต์พรากชีวิตฟ้าไปอย่างไม่วันกลับ

ตอนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตามตัวให้มารับศพจุฬา โชฎีก ได้พบกับคุณลุงเสถียรและสว่างวันเป็นครั้งแรก คุณลุงมีลูกสองคน คนสุดท้ายคบหาอยู่กับจุฬาอย่างลับๆ มีเพียงสว่างวันรู้ความเป็นไป หลังได้ฟังคำอธิบายจากเธอ ทั้งสองฝ่ายอำลาอย่างมองหน้ากันไม่ค่อยติด กระทั่งสองเดือนถัดมาคุณลุงเสถียรจึงติดต่อขอพบเธออีกครั้ง แยกไปรู้ว่าที่ไหนไม่ทราบว่าโชฎีกกำลังตกอับ จึงแนะนำว่ามีร้านค้ากำลังให้เช่าของถูๆ โชฎีกน่าจะลองทำดู นี่เองคือสาเหตุให้เขาจับปลัดจับผลูมามีร้านเป็นของตัวเองทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน

โชฎีกเป็นคนมองโลกมุมบวกและคิดอะไรไม่ซับซ้อน ถือคติว่าความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น รวมๆ กันแล้วตรงกับคำโบราณว่าเป็นพวกโง่แต่ขยัน (ซึ่งควรเอาไปตัดหัว) กว่าจะเริ่มรู้ว่าแท้จริงชีวิตเรียกร้องความถ่วงถ่วง ระวังระวัง ร้านโชห่วยที่เคยคิดว่าแค่ 'ซื้อมาขายไป' ก็ทำท่าจะไปไม่รอด แม้แต่ชีวิตตัวเองก็แทบจะไปไม่รอดจนต้องเข้ามาอยู่ในโรงพยาบาลอย่างนี้

คิดถึงตรงนี้ ชายหนุ่มพลอยอะใจขึ้นมา เขาจำไม่ได้เลยว่าตัวเองได้ใคร. หากคุณลุงเสถียรตอนไหน ความทรงจำสุดท้ายมีแค่หน้าปกหนังสือเล่มนั้น *วิชาการตลาด* ความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะร่วงลงบันไดแต่คว้าราวได้ และแล้วกลับตาลาย

เพราะหิวข้าวจนวูบไปก่อนร่างจะกระแทกพื้น

นี่ก็แล้วก็เสียววาบ ตอนนั้นเขาน่าจะหัวฟาดพื้น แต่นี่ร่างกายกลับแทบไม่เป็นไรเลย ลองยกแขนขาที่ขยับได้ตามปกติสำรวจดูยังแทบไม่มีรอยแผล

คุณลุงเสถียรเห็นท่าทางเขาก็พอเข้าใจ “ตอนลungeไปเจอนะเจ้านอนฟังพาบอยู่บนที่พักบันไดก่อนขึ้นชั้นสาม โชคดีนะหมอบอกว่าเจ้าไม่เป็นอะไรเลย แม้แต่รอยฟกช้ำยังแทบไม่มี”

“แล้วที่สลบไปยาวก็น่าจะเพราะไม่ได้กินข้าว ไม่ใช่เพราะลื่นตกบันไดเหมือนที่นายบอกมาทางโทรศัพท์” สว่างวันเอ่ยล้าทับจากที่นั่งข้างพ่อ ตาโตดูมองเขาด้วยวิแววแปลกๆ

อย่าว่าแต่เจ้าตัวเลย แม้แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจ “อะ...ผมจำอะไรไม่ได้เลย”

“นั่นสิ สงสัยช่วงนั้นเป็นจิตใต้สำนึก” หัวคิ้วสว่างวันกระตุกนิดหนึ่ง เสียงพูดเหมือนเหน็บแนม

ผู้เป็นพ่อไถ่เกลี้ยแทนว่า “เฮาน่า ไม่เป็นไรก็ดีแล้วเดี๋ยวจะได้กลับบ้าน อยู่คนเดียวมันก็อันตรายอย่างนี้ นี่ถ้าก่อนหมดสติไปเจ้าไม่มีแรงโทร. หลุง ปานนี่จะเป็นไงบ้างก็ไม่รู้”

แวบหนึ่ง คนพูดมองลูกสาวด้วยนัยที่เข้าใจเฉพาะกันและกัน ก่อนจะพูดต่อไปว่า “หาใครมาอยู่ด้วยสักคนสิ เจ้าดูแลเขา แล้วเขาก็จะได้ดูแลเจ้าด้วย”

“สาวที่ไหนจะมาชอบคนอย่างผมล่ะครับคุณลุง”

“สาวไม่ชอบ หนู่มๆ อาจจะชอบ” คำของสว่างวันไม่มี

วีแววซ่าซัน สายตาก็จ้องตรงแฝงนัยอีกครั้ง

ปกติโชฎีกไม่ใช้คนอารมณ์เสีงง่าย ๆ แต่ครั้งนี้เขาพลอย
ขมวดคิ้ว “ทำไมพี่หว่างพูดอย่างนั้น”

ผู้เป็นพ่อมองลูกสาวด้วยสายตาปราม แล้วหันปลอก
คนบนเตียง “เอานะ ไม่ว่าเจ้าเป็นอะไร ลูกก็รักเจ้าเหมือนหลาน”

สว่างวันถอนหายใจแรง ๆ “แต่ค่าพยาบาล ยังไงก็ต้อง
จ่ายเอง หรือถ้าจะให้จ่ายก่อน ตอนส่งค่าเช่าสิ้นเดือนนี้ก็รวม
ไปพร้อมกันเลย”

โชฎีกกลับมาถึงที่พักเมื่อห้าค่ำ ประตุเหล็กหน้าร้าน

ปิดอยู่ ตรงมือจับมีคนนำกระดาษมาพับสอดไว้ 2-3 ใบ ไฟ
แสงจันทร์บนเสาฝั่งตรงข้ามถนนลาดแสงพอให้เห็นเป็นบิล
ค่าใช้จ่าย ชายหนุ่มรู้สึกเวียนหัวขึ้นมาอีกทั้งที่ยังไม่ทันเปิดดู
ได้แต่ถอนหายใจहतु ह्यิบกฤษแจขึ้นมาไซประตุเปิดก่อน

เมื่อประตุเหล็กถูกดึงเป็นช่อง แสงจากข้างนอกก็ทอด
เข้าไปภายใน จับของอย่างหนึ่งบนโต๊ะเหล็กด้านหน้าดูเป็นมันวาว
เรียกสายตาให้เขาก้าวไปดู โชฎีกชนลุกวามเมื่อพบว่า---อีกครั้ง
---หนังสือมาร์เกตติง แมเนจเมนต์

มันมาอยู่ที่นี้ได้ไงเนี่ย

โต๊ะเหล็กนี่เป็นที่นั่งประจำของเขา นำมาตั้งด้านหน้าเพื่อ

ต้อนรับลูกค้า ในลิ้นชักมีที่เก็บเงินเล็กๆ น้อยๆ บนโต๊ะแทบไม่มีอะไรตั้งอยู่เลย นิสัยเป็นระเบียบเรียบร้อยคือเหตุผลหนึ่งแต่ส่วนใหญ่เป็นเพราะเขาไม่มีทุนพอจะซื้ออะไรฟุ่มเฟือยได้กระทั่งเครื่องคิดเลข ทุกวันนี้เขาคำนวณราคาด้วยโทรศัพท์มือถือซึ่งทำให้ลูกค้าบางราย (จากที่มีน้อยรายอยู่แล้ว) มุ่งนิ้วด้วยความเข้าใจผิดว่าเขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นระหว่างขายของ

อย่างไรก็ดี แม้เป็นที่ที่เขาสนิทตลอด แต่แทบเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่โชฎึกจะหยิบหนังสือนี้มาวางอยู่ตรงนี้ ครั้งสุดท้ายมันตกมาจากชั้นสี่ ตกใส่หัวก่อนเราจะตกบันได แล้วจากนั้น---

จริงสิ ต่อจากนั้นคือช่วงที่ความทรงจำขาดหาย คุณลุงเสถียรบอกว่าเขาโทร. ขอความช่วยเหลือที่หว่าง พี่หว่างมีลักษณะคมแต่ไม่อินโลก ทว่าคุณลุงเสถียรโอบอ้อมและเอ็นดูเขาเหมือนหลาน จึงคะยั้นคะยอลูกสาวพาเขาเข้าโรงพยาบาลบางที่ช่วงนั้นเขาอาจเผลอหยิบมันติดมือมาวางบนโต๊ะนี้

ไม่สิ คุณลุงบอกว่า 'ตอนลุงไปเจอนะ เจ้าอนพึ่งพาบ อยู่บนที่พักบันไดก่อนขึ้นชั้นสาม' แสดงว่าเขาไม่ได้เดินมาถึงนี่ คนที่หยิบติดมือมาวางน่าจะเป็นคุณลุงหรือพี่หว่าง

ให้คำตอบตัวเองได้ก็คลายใจไปเปลาะหนึ่ง ยังไม่ถึงกับสบายใจเพราะเรื่องหนักยังมี

บิลค่าใช้จ่ายหนักมือราวกับเนื้อกระต๊ากสุกขึ้นจากเยื่อพิเศษต่างดาว เมื่อแกะออก ตัวเลขของมันไม่มากมาย

แต่ชายหนุ่มก็ยังกลัว โดยเฉพาะเมื่อหวนคิดถึงค่าใช้จ่ายในโรงพยาบาลที่เพิ่งออกมา

ตอนที่คุณลู่กับพี่หวางช่วยกันลากเขาขึ้นรถ โซว๊กก็ไม่มีกระเป๋าสตางค์ติดตัว จึงต้องให้พี่หวางชำระเงินแทนไปก่อนโดยไม่ได้ใช้สิทธิ์บัตรทองหรือประกันสังคม ถึงเป็นโรงพยาบาลรัฐ แต่เงินที่สูญไปนั้นก็ใช้อย่างประหยัด มาหลายวันพลอยอันตรายกันไปอย่างไม่คุ้มค่า เห็นที่เขาจะต้องหาวิธีอื่นแทนการบำบัดยุงกรกริยา ต้องหาทางเพิ่มรายได้

พูดง่าย แต่จะทำยังไงล่ะ

จู่ๆ ลมปริศนาไม่รู้พัดมาจากไหน หนังสือบนโต๊ะพลิกเปิดเองดังพื๊พจ๊นแทบทำเขาสะดุ้ง

ก้มดู ปรากฏว่ามันไปหยุดอยู่ที่หน้าต้นๆ หัวข้อใหญ่แข็ง *Target Market*

ตลาดเป้าหมาย?

ลองพลิกดูอย่างสงสัย แต่เนื้อหาข้างในล้วนเป็นภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยแผนภูมิยู่บยู่บ เขาแทบปิดกลับ ใครมันจะไปอ่านออกพะ

ตรงข้ามกับจู่ฟ้า โซว๊กไม่ใช่เด็กเรียนดี แม้มีย่าเป็นครู แต่การเรียนก็อยู่ในระดับแค่พอรู้ไถ ไม่เก่งวิชาใดเป็นพิเศษ อาศัยลูกขยันและพยายาม จบปวช. ตอนอายุสิบแปด จากนั้นเปลี่ยนงานกว่าจะได้ที่ค่อนข้างเป็นหลักเป็นฐานก็อีกสามปีถัดมา โซว๊กเริ่มฝันถึงการกู้ยืมทุนการศึกษาของบริษัทมาต่อชั้น

ปวส. แต่ทว่านั่นกลับถูกยกเลิกเพราะสภาวะเศรษฐกิจหลัง
รัฐประหารปี 2557 คนในบริษัทก็เริ่มเพิ่มพำถึงยอดขายที่หายไป
การจ้างพนักงานใหม่ถูกชะลอ บรรยากาต์ในออฟฟิศว่างเหงา
คนที่มีคู่ทางเริ่มลาออกไปหาที่ใหม่ ไชยภักดิ์มองเหตุการณ์เหล่านี้
ด้วยความขบขัน คิดในแง่บวกเหมือนเคยว่าภัยไม่น่าถึงตัว
กระทั่งปลายกุมภาพันธ์ วันเดียวกับที่จุฬาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต
ชื่อของไชยภักดิ์กลายเป็นหนึ่งในพนักงานที่อยู่บนประกาศถูก
เลย์ออฟ

ตอนนั้นเรื่องของจุฬาตีความตกใจของเขาไปจนหมด
ไชยภักดิ์ช่วยจัดการเรื่องศพพี่ หนึ่งเดือนผ่านไปจบวันสุดท้าย
ในที่ทำงาน เขาจึงยังไม่ได้งานใหม่ ชายหนุ่มต้องย้ายจากหอของ
บริษัทไปอยู่กับเพื่อนชั่วคราว คิดว่าอีกไม่นานจะได้งานแน่ๆ
แต่ในสภาพเศรษฐกิจอย่างนี้ แค่ตำแหน่งชั่วคราวยังหายาก
ดูจรัลร่อนทอง เงินก้อนอันเป็นมรดกจากพี่ยังอยู่ แต่เงินเก็บ
ของเขาหดจู่ ไชยภักดิ์เกรงใจเพื่อนเต็มที่ จังหวะนี้เอง เมื่อคุณลุง
เสถียรโทร. มาถามไถ่และแนะนำงานให้ ชายหนุ่มจึงรีบตะกาย
เหมือนคนจมน้ำเห็นขอนไม้ลอยผ่านหน้า